SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8 | 15. APRIL 1936 | 85. AARGANG

Kirtland Tempel.

DEN 3. APRIL FOR 100 AAR SIDEN.

Af *Hans Mikkelsen.*

—

Det er netop nu 100 Aar siden, at Profeten Elias gæstede Jorden, som forudsagt af Profeten Malakias. »Se, jeg sender eder Elias, Profeten, forend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige, og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, saa jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Band.« (Mal. 4: 5—6.)

En udforlig Afhandling angaaende Elias' Mission findes i Skandinaviens Stjerne for 1ste April under Titlen »Hvad bragte Verden til at soge efter Forfædrene?«

Efter at de Sidste Dages Hellige havde bosat sig i Kirtland, Ohio, blev der den 4. Maj 1833 afholdt en Konference af Højpræsterne i Kirken, og paa denne Konference blev det vedtaget at opfore et Hus, hvori Ældsterne, som skulde sendes ud paa Mission, kunde mode og modtage Undervisning, og en Komité blev med det samme udnævnt til at iværksætte en Indsamling blandt de Hellige for at tilvejebringe Midler til Opforelsen af Bygningen.

Den 6. Maj modtog Joseph Smith en Aabenbaring fra Gud angaaende Bygningens Storrelse og Indretning, og i denne Aabenbaring siger Herren: »Og dette Hus skal helliges Herren fra dets Grundlægning af ifolge Præstedommets Orden og efter det Monster, som skal gives eder herefter. Og det skal udelukkende indvies til Herren for Præsidentskabets Arbejde. I skulde ikke lade noget urent komme derind; min Herlighed skal være der, og mit Ansigt skal være der. Men om noget urent kommer derind, skal min Herlighed ikke være der og ej heller mit Ansigt.«

I en anden Konference, som blev afholdt den 6. Juni, blev Komitéen bemyndiget til straks at tage fat paa Opforelsen af Bygningen. Og allerede den 23. Juli 1833 blev Grundstenen lagt under stor Højtidelighed. Det er denne Bygning, der er blevet kendt under Navn af »Kirtlands Tempel«.

Det krævede store Opofrelser af de Hellige, som paa den Tid var fattige. Desuden truede deres Fjender med, at de aldrig skulde faa Lov til at gore Bygningen færdig. Men de Hellige, som vidste, at de byggede efter guddommelig Aabenbaring, lod sig ikke afskrække af Truslerne og byggede ufortrodent videre, og paa mindre end 3 Aar stod dette, efter deres Antal og økonomiske Omstændigheder saa mægtige Arbejde fuldfort.

Søndag den 27. Marts 1836 blev Templet indviet. Den store

Hojtidelighed aabnedes Kl. 9 om Formiddagen og fortsattes i de følgende Dage og Aftener. Stor Inderlighed og Ydmyghed udvistes under hele Indvielseshojtideligheden af Kirkens Ledere og Medlemmer; blandt andet blev efter Herrens Befaling Fodtvætningsordinancen udfort, som i sin simple, symbolske Betyning saa smukt lærer os, at vi maa være hinandens Tjenere, og at »Den, som vil være stor iblandt eder, maa være alles Tjener«. Og de Lofter, som blev givet af Herren, samtidig med Befalingen om Husets Opforelse, angaaende hans Nærværelse i Templet, ifald de efter hans Bud holdt det rent og helligt, blev i disse Dage opfyldt i rigt Maal. Store, herlige, himmelske Syner udfoldedes for deres Øjne, mange saa Herrens Engle iblandt dem, mange talte i Tungemaal, flere af Kirkens ledende Mænd profeterede i Herrens Navn, og vigtige Aabenbaringer blev givet Profeten Joseph og andre af de ledende Brodre sammen med ham.

I Kirkens Historie læser vi følgende: Søndag den 3. April prædikede Thomas B. Marsh og David W. Patten, to af de tolv, for en opmærksom Forsamling paa omtrent et Tusind Personer i Herrens Hus, og efter at Nadveren om Eftermiddagen var blevet omdelt, blev Forhænget i Templet nedladt, og Joseph og Oliver Cowdery bojede sig i stille og andægtig Bøn for den Almægtige, som derpaa oplod følgende Syn for dem begge. Joseph skriver saaledes herom:

»Sloret blev borttaget fra vort Sind, og vor Forstands Øjne blev opladte. Vi saa Herren staa paa Talerstolens Brystværn foran os og under hans Fodder et fint lagt Gulv af ægte Guld, i Farve lig Rav. Og hans Øjne vare som en Ildslue, hans Haar var hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed, og hans Rost var som store Vandes Brusen, ja Jehovas Rost, og han sagde: »Jeg er den forste og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, og jeg er eders Talsmand hos Faderen. Se eders Synder er eder tilgivne, I er rene for mig, oplofter derfor eders Hoveder og fryder eder, lad eders Brodres Hjerter fryde sig, og lad mit ganske Folks Hjerter fryde sig, de, som have af al Magt bygget dette Hus til mit Navn. Thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg skal aabenbare mig i Miskundhed til mit Folk i dette Hus. Ja jeg vil aabenbare mig til mine Tjenere og tale til dem med min egen Rost, dersom mit Folk vil holde mine Bud og ikke besmitte dette hellige Hus. Ja, Tusinder og Titusinders Hjerter skulle storligen glæde sig paa Grund af de Velsignelser, der skulle udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere er blevne begavede i dette Hus; og Rygtet om dette Hus skal sprede sig

til fjerne Lande, og dette er Begyndelsen paa de Velsignelser, som skulle udgydes paa mit Folks Hoveder. Saa ske det, Amen.«

Efter at dette Syn sluttedes, blev Himlene atter aabnede til os, og Moses viste sig for os og overgav os Noglerne til Israels Indsamling fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland. Derefter aabenbarede Elias sig og overleverede Abrahams Evangeli Husholdning og sagde, at i os og vor Sæd skulde alle Slægter efter os blive velsignede.

Efter at dette Syn var sluttet, aabnede sig for os et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optaget til Himlen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: »Se, Tiden er tilfulde kommen, som blev talt ved Profeten Malakiæ Mund, hvori han bevidnede, at han (Elias) skulde blive udsendt, for Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jorden med Band. Derfor er denne Husholdnings Nogler overleveret i eders Hænder, og derpaa kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja staar endog for Døren.« (Pagtens Bog 110. Kap.).

Det var imidlertid kun en kort Tid, de Sidste Dages Hellige nød godt af deres Tempel. Tidlig paa Aaret 1838 maatte de atter paa Grund af Pøbelvold og Forfølgelse forlade deres Hjem og det Herrens Hus, som de med saa store Opofrelser havde bygget. Men Herrens Ord, som det lød til Profeten Joseph i dette Hus, er blevet bogstaveligt opfyldt; thi Tusinder og Titusinder af Sidste Dages Hellige har glædet sig i de Begavelser, som her blev udgydt paa Herrens Tjenere, og Tusinder af Sidste Dages Hellige glæder sig daglig i de samme Velsignelser i de syv prægtige Templer, som er blevet opført i Utah, Canada, Arizona og paa Hawaii Øerne, og hvor de Sidste Dages Hellige til Dato har udført Daab og Begavelser for mere end 22 Millioner af deres afdøde Slægtninge.

»Og Rygtet om dette Hus skal spredes til fjerne Lande.« Der findes sikkert ikke et civiliseret Land paa Jordens Overflade i Dag, hvortil Rygtet om »Kirtland Tempel« ikke er naaet. — Og denne Dags Begivenheder skulle gaa i Arv til alle Nationer paa den hellige Histories Blade, og ligesom Pinsefestens Dag saaledes skal ogsaa denne Dag tælles og højtideligholdes som et Jubelaar og en Glædestid for den allerhøjeste Guds Hellige. — Og atter: »Dette er Begyndelsen paa de Velsignelser, som skulle udgydes paa mit Folks Hoveder. Saa ske det, Amen.«

TORNEKRONEN.

Den Krone — lidende Frelser! — du omkring din Pande bar,
Er flettet af Lidelsens Torne, du sanked paa Vandringen her.
Men se: — af de døde Torne udsprang under Smertens Kvide
Roser saa blændende rene og glitrende uskyldshvide.

Den Krone — lidende Frelser! — man gav dig til Spe og Spot,
Var Tak for Forsagelsens Vandring, du havde paa Jorden traadt.
Din Kongekrone blev Torne — saa lønnes paa Jorden det rene;
Dit Kongedomme var Himlen — du døde paa Korset ene.

Din Krone — lidende Frelser! — Det synes at være saa,
at netop de største og bedste faar Tornekronen paa!
Sandheden kvæles og Ærlighed med, og Retfærd ligger i Støvet,
Mens Trofasthed vandrer ad ensom Vej, foragtet og dybt bedrøvet.

Din Krone — lidende Frelser! — ak, det blev saa manges Lod,
at Lønnen for ærlig Stræben blev Tornenes skarpe Brod.
Løgn blev kronet med Sandheds Guld, det ægte blev lig det forlorne,
Mens Sandhed — Herre! — fik Lønnen, som du: En Kongekrone af Torne.

Din Krone — lidende Frelser! — var torne- og smertefuld,
Og dog blev den stødt i Sejrens og Glædens glødende Guld.
Thi Korset og Tornekronen, Langfredagens bitre Stunder,
Blev vendt til et herligt, lysende Paaske-Opstandelsesunder!

Din Krone — lidende Frelser! — fortæller om Smertens Dag;
Men varsler ogsaa om Sejren for Lyset og Sandhedens Sag —
Her kan Kampen for Sandheds Sag faa Torne til Krone givet,
Hist den stødes i Sejrens Guld hos Himmelkongen af Livet.

G. Just Pedersen.

OPSTANDELSEN.

> Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror paa mig, skal leve om han end dør. (Joh. 11: 25.)

Det er Paaske, og vore Tanker dvæler uvilkaarlig ved det, som hændte i Jerusalem hin Paaskehøjtid for over 1900 Aar siden, da Kongernes Konge med Spottens Rør i Haand og Tornekronen om sin Pande blev stillet for en verdslig Domstol og uden at være fundet skyldig i noget lovstridigt, paa sit eget Folks uafviselige Krav blev dømt til Døden.

Vi ønsker ikke at dvæle ved hin mørke Langfredags blodige Handling; men ved den paafølgende Søndag Morgen, hvor Døden og Graven laa besejret af Verdens Frelser og Forløser.

»Og se, der skete et stort Jordskælv; thi en Engel for ned fra Himmelen og traadte til og væltede Stenen fra og satte sig paa den. Men hans Udseende var ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. Men de, som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham og blev som døde. Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: »I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede efter Jesus den korsfæstede. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa!«

Den kristne Verden i sin Helhed tror paa Jesu Opstandelse, og at der derved er tilvejebragt en virkelig Opstadelse fra de Døde for alle Mennesker, hvor Aanden og Legemet vil blive genforenet til en uforkrænkelig, udødelig Sjæl. Det er paa Haabet om en herlig Opstandelse, at kristeligt Liv og Vandel trives.

Med en fast Overbevisning om Opstandelsen og en Forstaaelse af dens Betydning behøver vi ikke at tænke paa Døden med en Følelse af Angst eller Gru; men hellere betragte den som en naturlig og ønskelig Afslutning paa vor jordiske Løbebane. Det er meget tvivlsomt, at evigt Liv i vore dødelige Legemer vilde bringe Lykke og Tilfredshed, i Særdeleshed i Betragtning af de Mangler Lidelser og Prøver, som vore jordiske Legemer er af Naturen blevet Arvinger til. Vidunederligt, som det menneskelige Legeme er, kan det kun i det allerhøjeste betragtes som en midlertidig Bolig, med sine Svagheder og Begrænsninger. Hvor mange af os har med vore Øjne fulgt Svalen paa sin lette Flugt igennem Luften og ønsket, at vi kunde bevæge os med samme Lethed og Hurtighed. Mennesker med det mest fuldkomne Øjesyn er kun i Stand til at se nogle Kilometer bort, hvor vi ofte kunde ønske

at skue ud i det Uendelige. Det menneskelige Øre er kun i Stand til at opfange nogle faa af de Lydbølger, som slaar imod det. Legemet maa hvile en Trediedel af Tiden for at holdes i brugbar Stand. Hvis dette var Tilfældet med en Maskine, vilde den snart blive kasseret som upraktisk.

Det opstandne Legeme vil være fuldkomment, fri for Mangler, fri for Smerte, Lidelser og Død. At flytte fra det dødelige til det udødelige Legeme vil være som at flytte fra en Hytte til et Slot, fra Oksekærren til Aeroplanet, fra Tællelyset til den elektriske Buelampe; ja mere end det, for det opstandne Legeme er fuldkommet, og intet af det, som opnaas paa Jorden, er fuldkomment.

Men det menneskelige Legeme maa ikke ringeagtes eller forsommes; det er Aandens Tempel, skabt i Guds Billede efter hans Lignelse og beskikket til at komme frem i Opstandelsen som Aandens Genpart af den udødelige Sjæl, befriet i Opstandelsen fra sine Ufuldkommenheder og uden at være udsat for Lidelser eller Død. Under saadanne Omstændigheder skulde Udvikling og Folsomhed for det rette være langt mere fremherskende end nu. Døden og Opstandelsen er derfor en af de største Naadegaver, Mennesket kan faa.

Endvidere vilde det være umuligt for Mennesket at opnaa Fuldkommenhed uden Legemet. »Thi Mennesket er Aand, Elementerne er evige, og Aand og Element, naar de er uadskilleligt forenede, annammer en Fylde af Glæde; men naar de er adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde.« (Lær. & Pag. 93: 33, 34.)

OPSTANDELSEN ALMINDELIG.

Ved Adams Handlemaade i Edens Have, som i Almindelighed benævnes Syndefaldet, bragte han ikke alene Døden til sig selv, men til hele Menneskeslægten, som uden et altomfattende Forsoningsoffer vilde være fortabt i Døden. Guds Søn kom til Jorden og led Døden paa Golgatas Kors, den uskyldige for den skyldige, og ved at lide Døden uden at være Døden skyldig betalte han Lovens Fordring paa den skyldige, ophævede Dødens bindende Krav paa Mennesket og tilvejebragte Opstandelsen. »Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus.« (1 Korint. 15: 22.)

Lad os læse Nephis Ord angaaende dette Punkt: »Thi ligesom Døden er kommen til alle Mennesker, maa der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse for at fuldbyrde den store Skabers naaderige Plan, og Opstandelsen maa nødvendigvis komme til Menneskene, fordi de er faldne; og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneskene faldt,

bleve de udelukkede fra Herrens Ansigt. . . . Og den Død, om hvilken jeg har talt, som er den aandelige Død, skal opgive sine Døde, og denne aandelige Død er Helvede; altsaa Døden og Helvede skulle opgive deres Døde, og Helvede skal opgive sine fangne Aander, og Graven skal give sine fangne Legemer, og Menneskenes Legemer og Aander skulle forenes igen med hinanden; og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft.

Og hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer; og Aanden og Legemet skal komme tilsammen igen og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de er levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab, ligesom vi i Kødet med Undtagelse af, at vor Kundskab skal blive fuldkommen.« (2. Nephi 9: 6, 12, 13.)

Apostelen Johannes skriver: »Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som er i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.« (Joh. 5: 28, 29.)

JESUS OPSANDELSENS FØRSTEGRØDE.

Da Maria Magdalene og den anden Maria kom til Graven hin Søndag Morgen, stod Herrens Engel for dem og sagde: »Han er ikke her; thi han er opstanden.« Senere viste den opstandne Jesus sig for mange, og efter 40 Dage førte han sine Disciple ud hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem. Og det skete, i det han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen. Efter sin Himmelfart ved Bethania viste Jesus sig for Nephiterne paa den vestlige Halvkugle, organiserede sin Kirke iblandt dem, gav dem Præstedømmets Magt og forlod dem derpaa med Løfte om at komme tilbage. Hans Disciple baade blandt Jøderne og Nephiterne har standhaftig baaret deres Vidnesbyrd om den opstandne Frelser.

Men dette er ikke alt. Evangelisten Matthæus, som var en af Øjenvidnerne til det, der skete i Jerusalem, skriver: »Og se, Forhænget i Templet sønderrevnedes i to Stykker, fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne revnede, og Gravene aabnedes, og mange af de hensovede helliges Legemer bleve oprejste, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange.« (Matthæus 27: 51—53.)

DE RETFÆRDIGES OPSTANDELSE.

Skønt Jesus var Førstegrøden af de hensovede, saa benævnes den Opstandelse, som skal foregaa ved Kristi andet

Komme, den første Opstandelse, og selvfølgelig er det den første Opstandelse for vort Vedkommende. Angaaende dem, der faar Del i Opstandelsen ved Kristi komme, skriver Paulus: »Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegroden af de hensovede. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er ogsaa de dødes Opstandelse kommet ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sit Hold: Som Førstegrøde Kristus, derefter de, som tilhøre Kristus, ved hans Tilkommelse.« (1. Korint. 15: 20—23.)

At det kun er de Retfærdige i Herren, som faar Del i denne Opstandelse, er videre bekræftet ved Aabenbaring som følger: »Thi en Basun skal lyde baade længe og højt, ligesom paa Sinai Bjerg, og hele Jorden skal bæve, og de skulle komme frem, ja, de Døde, som døde i mig, for at modtage en Retfærdigheds Krone, og at blive iklædte ligesom jeg er, og være hos mig, at vi maa være et.« (Pagtens Bog 29: 13.) De Retfærdige, som faar Del i den første Opstandelse, indbefatter smaa Børn og ligeledes dem, som ikke har annammet Evangeliet, men levede et retfærdigt Liv efter det Lys og den Kundskab de havde, ja endog Hedningerne, som aldrig have kendt Loven. (Pagtens Bog 45: 54 og Alma 11. og 12. Kap.). »Men de øvrige af de døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar vare til Ende. Dette er den første Opstandelse.« (Joh. Aab. 20: 5.)

I Beskrivelsen af den Herlighed, som skal karakterisere Kristi Komme, læser vi: »Og da skulle de forvente mig, og ser, jeg kommer. Og de skulle se mig i Himlens Skyer, ifort Kraft og megen Herlighed, med alle de hellige Engle, og den, der ikke er paa Vagt og forventer mig, skal afhugges. Men førend Herrens Arm falder paa dem, skal en Engel blæse i sin Basun, og de hensovede Hellige skulle komme frem og møde mig i Skyen.« (Pagtens Bog 45: 44, 45.) Og ligeledes: »Og der skal være Stilhed i Himlen ved en halv Time, og straks efter skulle Himlens Gardiner udfoldes, ligesom et Haandskrift udfoldes efter at være sammenrullet; og Herrens Ansigt skal afsløres, og de Hellige, der er paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem og optages for at møde ham midt i Himlens Pille; thi deres Grave skulle oplades. De er Kristi første Grøde, de, der skulle nedstige med ham først, og de, der er paa Jorden og i deres Grave, der først blive optagne for at møde ham. Og alt dette ved Lyden af Guds Engels Basun.« (Pagtens Bog 88: 95—98.)

DE TUSIND AARS FREDSREGERING.

Fra det foregaaende er det indlysende, at de Hellige, som er paa Jorden ved Kristi Komme, vil blive forvandlede og bortrykkede at møde ham i Skyen; men det maa ikke forstaas, at denne Forvandling er ensbetydende med eller svarer til Opstandelsen. Men i de tusinde Aar skulde Mennesker ikke dø, for de bliver gamle, og saa skal de forvandles til udødelige i et Øjeblik, hvad der fremgaar af det følgende: »Og salig er den, der lever og har bevaret Troen, naar Herren kommer; dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder; og Børn skulle vokse, til de blive gamle, og gamle Mennesker skulle dø, dog skulle de ikke slumre i Støvet, men de skulle forandres i et Øjeblik.« (Pagtens Bog 63: 50, 51.)

Og paa den Dag skal Satan ikke have Magt til at friste noget Menneske. Og der skal ingen Sorg være; thi der er ingen Død. Paa den Dag skal et Barn ikke dø, førend det bliver gammel, og dets Levetid bliver som et Træes Alder, og naar han dør, skal han ikke hensove (det vil sige i Jorden), men blive forandret i et Øjeblik og drages op fra Jorden, og hans Hvile skal være herlig. (Pagents Bog 101: 28—31.)

Ved Begyndelsen af Tusindaarsriget vil Jorden blive renset, men vil ikke paa denne Tid faa sin paradisiske Herlighed. Selv Dyrene vil blive forandrede, for Fjendskab mellem Dyrene vil forsvinde fra Jorden. Om dem siger Herren: »Thi Timen er nær og Dagen kommer snarligen, da Jorden er moden, og alle de Hovmodige og de, som leve ugudeligt, skulle være som Halm, og jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, saa at Ugudelighed ikke skal være paa Jorden; thi Timen er nær, og det, der blev talt ved mine Apostle, maa fuldkommes; thi som de talte, saa skal det ske; thi jeg vil aabenbare mig fra Himlen med stor Kraft og stor Herlighed, med alle Himlens Hærskarer, og bo i Retfærdighed hos Menneskene paa Jorden i et Tusinde Aar, og de Onde skal ikke bestaa.« (Pagtens Bog 29: 9—11.) Saa gennem de tusinde Aar vil Individer, som tilhøre den telestiale Orden, ikke bo paa Jorden. Retfærdighed vil herske, og den forandrede Jord vil være skikket til Opholdssted for dem, som tilhører det terrestriale Rige og ogsaa for dem, som have holdt de celestiale Love og andre, som har Del i den første Opstandelse.

DEN SIDSTE OPSTANDELSE.

Det maa være en forfærdelig Straf at modtage for dem, der vil blive kastet ned til Helvede for et tusinde Aar. De vil forstaa, at Kristus er kommet for at regere paa Jorden i Fred

og Retfærdighed, de vil forstaa, at dem, der levede og dode og var værdige, har modtaget Opstandelsen, og at alle Jordens Beboere er glade og lykkelige, fordi de ledes af deres Konge, de vil forstaa, at de har mistet alt dette paa Grund af deres Ugudelighed, og gennem de tusinde Aar vil de pines med deres Synder og i Frygt og Bæven afvente den endelige Dom.

Dog, deres Straf vil blive til deres Gavn. Herren straffer dem ikke, kun fordi han er vred eller finder Behag i deres Lidelser. Deres Straf maa de udstaa, fordi de har fornægtet Kristi Barmhjertighed, og derfor maa de selv lide, som han led for Verdens Synd, for hans Lidelser renser ikke dem. Det vil blive en Straf til Forbedring og Renselse, og naar de har betalt den sidste Vid — og det vil blive en frygtelig Prove — da vil de være i Stand til at modtage saadanne Velsignelser, som Herren i sin Visdom og Barmhjertighed er beredt til at give dem. (Joseph Fielding Smith.)

Efter denne Opstandelse kommer den endelige Dom, om hvilken vi læser i Johannes Aabenbaring: »Jeg saa de dode, smaa og store, staaende for Tronen, og Boger bleve aabnede; og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog; og de dode blev domte efter det, som var skrevet i Bogerne, efter deres Gerninger.« (Joh. 20: 12.)

Sikkerlig, efter at alle Syndere har betalt for deres Daarskab og er kommet til Erkendelse af, at Jesus er Kristus, vil Gud i sin store Barmhjertighed velsigne enhver i fuldeste Maal efter hans uendelige Visdom. Han har sagt, at Herligheden af selv det laveste Rige — det telestiale — »overgaar al menneskelig Forstand. Og ingen kender det uden den, til hvem Gud aabenbarer det.« Sandelig, Gud er god.

H. M.

Redaktionelt.

KAN DE DØDE FRELSES?

Det rigtige Svar paa ovenstaaende Spørgsmaal findes klart fremstillet i Aarsagen til, at de Sidste Dages Hellige bygger Templer. For dem betyder et Tempel ikke en Bygning til almindelig Gudsdyrkelse, men et helligt Hus, hvor religiose Handlinger bliver udfort baade for de levende og de dode. Disse Handlinger udfores for de dode som en Nodvendighed for deres Frelse. Det rigtige Svar paa Spørgsmaalet er: »Ja, de dode kan frelses.«

De Sidste Dages Hellige lærer, at Mennesket er en udodelig Personlighed, at det, vi kalder Doden, kun er en midler-

tidig Adskillelse af den udodelige Aand og det dodelige Legeme, og i Opstandelsen, som kommer til alle Mennesker, bliver Aanden og Legemet atter samlet og Legemet forvandlet fra Dodelighed til Udodelighed for at fortsætte i et evigt Liv paa den anden Side Graven, en Del af hvilket vil blive tilbragt i Aadeverdenen i Tidsrummet mellem Døden og Opstandelsen. Med dette for Øje er det ganske naturligt at stille Spørgsmaalet: »Hvorledes kan et Menneske blive frelst, som dode uden Tro paa Kristi Evangelium?« Vi maa erindre, at Opstandelsen er ligesaa altomfattende som Døden; men Opstandelsen er ikke ensbetydende med at blive frelst i Guds Nærværelse. At nyde denne Velsignelse er at blive frelst i Ordets fuldeste Betydning.

Frelse er mulig for dem, der dode uden at have hort Evangeliet og vil blive opnaaet af mange af dem. Og dog kender den kristne Verden, udenfor de Sidste Dages Helliges Samfud, intet til Læren om Frelse for de døde. Apostelen Paulus kendte Lærdommen og prædikede den: »Hvad vilde de ellers udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom de døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig da døbe for dem?« (1. Korint. 15: 29.) De andre Apostle forstod det ligeledes. Peter skriver: »Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for de døde, for at de vel skulle være domte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (Peters 1. Brev 4: 6.)

Peter viste, at Kristus, mens hans Legeme laa i Graven, gik til Aandeverdenen og prædikede for Aanderne, thi han skrev: »Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at kunne føre os hen til Gud. Han, som led Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede dem i Noa Dage.« (Peters 1. Brev 3: 18—20.)

At Kristus ikke i Tiden mellem hans Død og Opstandelse gik til sin himmelske Bolig hos Faderen, fremgaar tydelig af hans Ord til Marie: »Rør ikke ved mig, for jeg er endnu ikke opfaren til min Fader.« (Joh. 20: 17.)

Hensigten med Kristi Besøg i Aandeverdenen blandt dem, der blev holdt i Forvaring paa Grund af deres Ulydighed i tidligere Tider, var ikke at fordomme, men aabne Døren for dem til Lys og Kundskab ved at forkynde til dem det frelsende Budskab, som forudsagt af Profeten Esajas. (Esajas 24: 22; 42: 67.)

De sidste Dages Hellige tror, at Aanderne af de Mennesker, som døde uden at modtage Evangeliet her i Livet, vil blive

givet en Lejlighed i Aandeverdenen, hvor Evangeliet nu prædikes med Iver. Mange vil blive omvendt og efter Opstandelsen fundet værdige til forskellige Grader af Herlighed i Guds Rige; men Betingelserne for Frelse maa opfyldes. Tempel-Ordinancer maa udfores for dem af Stedfortrædere her paa Jorden. Blandt disse Ordinancer er Daab ved Begravelse i Vand. De Sidste Dages Hellige er travlt beskæftiget i deres Templer med dette Arbejde for de dode, og de omvendte Aander, for hvem dette Arbejde er udfort, vil til deres store Glæde finde, at Himlens Porte vil blive aabnet for dem, naar de er værdige til at trædé ind. Men hvor meget bedre er det ikke at modtage Evangeliet nu her i Livet og nyde dets Velsignelser i Stedet for at vente en lang og ubestemt Tid i Aandernes Verden. »Gor det nu« er altid et godt Valgsprog, naar Maalet er rigtigt, at opsætte er farligt — at forsomme er Synd.

Joseph F. Merrill.

DEN DANSKE MISSION.

ODENSE GREN.

Medlemmer og Venner i Odense Gren samledes den 17. Marts og fejrede ved en særdeles vellykket Aften den Kvindelige Hjælpeforenings 94-Aars Fødselsdag. Programmet aabnedes med Fællessang. Derefter Musiknumre ved Soster Elnora Jorgensen og Missionær E. C. Ship. Inspirerende Taler holdtes af Præsident Sophie Hansen og Sostrene Edy Hansen og Johanne Larsen, hvorefter en Missionærkvartet sang. Medens Forfriskninger serveredes, blev Forsamlingen underholdt med Mandolinmusik af Missionær Shipp og komiske Sange af Missionærkvartetten. Efter Forfriskningerne underholdt Soster Bodil Hansen og Missionær M. B. Mikkelsen med en satirisk Opsats og Missionær G. P. Andersen med sine forbloffende Tryllekunster. Programmet sluttede med en Dame-Trio fra Ungdomsforeningen og Fællessang.

KØBENHAVN.

Paa Ungdomsforeningernes Mode Tirsdag Aften den 24. Marts blev der i Anledning af Kobenhavns Grens Ungdomsforeningers 42-Aars Fodselsdag udfort et særligt Program. Ældste Chr. Nielsen, en af Medstifterne af den forste Ungdomsforening i Kobenhavns Gren, talte angaaende Foreningens Organisation og Udvikling. En Missionærkvartet sang flere smukke Numre, og et Foredrag med kulorte Lysbilleder over Pionerernes Vandring blev givet af Missionær Hans

Mikkelsen. Der var 177 tilstede, deriblandt mange Venner og Fremmede, og Aftenen var i sin Helhed en meget vellykket Affære.

DAAB.

Søndag den 28. Marts blev Jens Jokab Jensen og Hustru Julia Kristine Jensen samt deres to Sønner Knud Hensen Jensen og Johan Hensen Jensen samt Alfred Ingeman Hansen ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ældste Calvin B. Jolley forrettede Daabshandlingen.

Vi byder Familien Jensen og Broder Hansen velkommen som Medlemmer af Kirken.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Den 2. April ankom Ældsterne Edmund Joseph Jensen fra Ogden, Utah, Clarence Alexander Larsen fra Salt Lake City, Utah, og Ryss Wendel Hansen fra Providence, Utah, til den Danske Mission. Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen til Danmark og ønsker dem al Held og Lykke og Herrens Velsignelse i deres Arbejde her.

Ældsterne Jensen og Hansen er beskikket til at arbejde i Kobenhavns Gren og Ældste Larsen til Odense Gren.

FORFLYTTELSE.

Ældste Edwin Carl Shipp er forflyttet fra Odense Gren til Kobenhavns Gren.

STOR OPVEKKELSE I NORGE.

Nesten enhver avis i landet av noe betydning har hatt Mormonsporsmålet op i den siste måned. Hele greiet skriver sig fra Prost Grasmos uttalelser i Kristiansunds Bedehus 23de Febr. Han sa: »Jeg gjentar, at det er en skam, at de blir gitt husly, læren er hedenskap, så det er nydelige greier, vi blir bæret med.« Efter å hatt uttalt sig, at »den lære, de forkyndte, var den rene skjære hedenskap«, så fortsetter han med å si: »For år tilbake hadde den samme sekt lokket en hel del unge norske piker over til Amerika og plasert dem i harem i Utah.«

Herigjennem har vi fått anledning til å skrive mange stykker i avisene, som har blitt velvillig optatt, og flere redaktorer har selv skrevet artikler om sporsmålet.

En av dem begynner således: »Broderkjærlighet? De prestene! akk ja, de prestene!« I samme artikkel skriver redaktoren: »Han erklærer, at det, som »De siste dagers hellige«

farer med, er den rene hedendom, og at det er en skam, at deres prester får husly i Kristiansund. Det later ikke til, at han vilde gi rollen som den barmhjertige samaritan, om en av disse apostler kom til hans prestegård for å få mat og husly. Ja ja, det får være et opgjør mellem ham og hans kristne samvittighet. Men han burde da tåle, at andre over den næstekjærlighet, som han selv ikke føler sig kallet til å legge for dagen.«

Jeg er nettop hjem (den 21 Mars) fra et besok til Kristianssund, hvor soster Knudsen og jeg var meget vel mottat. Enskjondt vi har ingen soskende i byen, var våre moter besokt til trengsel, og disse folk sang våre sanger med iver og sjels glede. Når man får 150—200 ikke-mormoner til å synge: »Nu lyder atter Jesu bud«, »Hav takk for profeten, du sendte«, »Kom Hellige, fremad og svikter ei«, så kan du tro, at Herren er med oss. Til vår siste mote var vi tvunget til å leie et av byens storste lokaler, og den var fyllt til trengsel. Vi solgte flere Mormons boker og Hvad er Mormonisme på slutning av våre moter, og mange er intresset i evangeliet. Flere forlangte dåp, mens vi var deroppe, og når de blir utskrevet av statskirken, vil handlingen bli utfort.

For over 30 år siden var der også en stor Mormon opvekkelse i Kristiansund. når jeg arbeidet som misjonær i byen, og mange hilste på mig og husket det forrige kamp. Der blev mange innlemmet den gang og der visst blir flere nu denne gang. Herren har mange opriktige sjeler i Kristiansund.

Misjonærene, som arbeider i Kristiansund, er Elstene Wendell Christensen og Leon P. Hovik. Vi skal snart sette to til til å hjelpe, ti der vil sikkert bli fremgang. Takk til Herr Grasmo.

M. H. Knudsen.

Avis 1ste Mai, 10 Mar. 36, Stavanger.

BESKYLDNINGENE MOT »MORMONERNE«.

Et svar fra menigheten.

1ste Mai gjengav nylig efter et utenbys blad en omtale av diverse stridigheter som er opstått i Kristiansund N. Prost Grasmo rettet en beskyldning mot mormonkirken, og advarte folk mot å ha noe med denne sekten å gjore.

I den anledning har vi fått et lengere innlegg fra mormonhold i Stavanger. I likhet med så mange andre religiose sekter har også denne en ganske stor menighet her i byen.

I innlegget hevdes det, at det da ikke er noe å være redd for om et par unge mormonmisjonærer har forlatt alt og reiser på egen bekostning, som aldri tar op kollekt og ikke får

en eneste øre fra sin menighet — om de er begynt å virke i Kristiansund, for det de er overbevist om er sannheten.

Folk, som har vært litt utenfor stuedøren vet at Mormonkirken ikke er noe å være redd for, at mormonerne er »et folkeferd som skyr nikotin, alkohol, coffein og utukt o. s. v.« — Én mann som har reist gjennem mormonerlandet slutter en artikkel i »Allers«: »Jeg er overbevist om at mormonernes land er det prektigste i verden, og at de selv er noen av verdens dygtigste og elskverdigste mennesker.«

Det har aldri vært mormonernes hensikt »å lokke unge piker til harem i staten Utah«, som prost Grasmo sier.

Og videre praktiseres ikke flerkoneri blandt mormonerne. Hvis det er noen i kirken som forsøker med dette, er de med en gang utelukket av samfundet.

Innlegget slutter med en opfordring om å undersøke mormonismen. En vil da finne, hevdes det, at dens opgave »også er basert på Kristus og på en praktisk og forståelsesfull forklaring av den hellige skrift«.

Fr-stad Fremtid.

BRODERKJÆRLIGHET?

De prestene! Akk ja, de prestene!

I Kristiansund er der én — G r a s m o heter han — som optar kampen mot »Jesu Kirke av de siste dagers hellige«. Det er vel så hans plikt. Selv om det ikke står skrevet i nogen slags lov eller instruks at han skal drive omvendelses-virksomhet, kan han føle det som en uavviselig plikt. Det kan godt være at han ikke er tilfreds med å tale søndag efter søndag for de samme gamle damer som ingen forvandling trenger. Og der er ingenting å si på at han tar sitt arbeide alvorlig, og søker å vinne nye sjeler.

Men der er jo fullt op av slike som er ganske likegyldige for både det ene og det andre evangelium. Det skulde synes naturlig at han la an på d e folk. Istedenfor søker han å lokke over til sin egen kirke dem som allerede har skaffet sig en nødtorftig religion. Han erklærer at det som »De siste dagers hellige« farer med, er den rene hedendom, og at det er en skam at deres prester får husly i Kristiansund. Det later ikke til at han vilde gi rollen som den barmhjertige samaritan, om en av disse apostler kom til hans prestegård for å få mat og husly. Ja ja, det får være et opgjør mellem ham og hans kristne samvittighet. Men han burde da tåle at a n d r e over den næstekjærlighet som han selv ikke føler sig kallet til å legge for dagen.

Der var engang én som talte om at man bør handle slik mot andre som man selv ønsker å bli behandlet av d e m.

Pastor Grasmo vilde sikkert ikke finne det sympatisk om hans egne trosfeller blev nektet husly i Utah, og om man viste dem vinterveien som forstokkede hedninger. Det er ikke godt å vite hvorledes han vilde like sig som et usselt redskap for Vårherre i naziland. Der er grunn til å tro at hans kollega Kjell Stubb vilde sette pris på å forkynne den rene lære i et land hvor han ikke risikerte at folk med krumme neser satt i andakt under hans prekestol. Men behover man egentlig fornærme pastor Grasmo ved å antyde at han vilde føle sig vel som nazi-kristen? Skal vi ikke i lengste laget tro at han vilde være stolt over å hore til den f o r f u l g t e kirke i det store fremskritts-land?

Haugesunds Dagblad.

ET SVAR PÅ »BESKYLDNINGER IMOT MORMONERE«.

Vi har mottatt følgende:

Når Kristus vandret på jorden innstiftet han en ny periode i verdens historie, nemlig »Kjærlighetens evangelium«. »Det som I vil at andre skal gjore mot Eder, det skal I også gjore mot dem«. Praktiseres dette budskap blandt de kristne idag? Når en mann som tror på Kristus og hans evangelium beskyller to av sin medmennesker, og opmuntrer folket å nekte disse husly. Hvem var det som gikk forbi den overfaldne mann, som samaritanen hjalp? Er vi ikke alle sammen Guds barn? Og Gud gjor ikke noen forskjell blandt folk.

Prost Grasmo kommer frem med en beskyldning rettet mot mormonkirken som en advarsel til det norske folk. Fordi et par unge mormonmisjonærer som har forlatt alt og reiser på egen bekostning, som aldri tar en kollekt og ikke får en eneste ore fra sitt kirkesamfund, har begynt sin virksomhet i Kristiansund for å kjempe for det som de er overbevist om er sannheten. Er prost Grasmo redd for den lærdom han kaller for »rene skjære hedenskap«? Paulus sier: »Prov alt og da beholde det gode«. Når Peter og apostlene blev stillet foran yppersteprestene og påla dem den samme beskyldning, hvad var det da lovlæreren Gamalial svarte? Hold eder fra disse menn og la dem være i fred! For er dette råd eller er dette verk av mennesker, da skal det gå til grunne. Men er det av Gud, vil I ikke kunne ødelegge dem. Ap. Gj. 5: 38, 39.

Det er merkverdig at det nettop er de mennesker som aldri har vært utenom Norges grenser som vil sette sig i spissen og forklare og advare folket om de ting som de er helt uvitende om. La mig henvise leseren til en litt mer pålitelig og sann kilde. I et Bergensblad »Revyen« torsdag 3. mai 1934, stod det en artikkel skrevet av en mann som personlig inter-

vjuet lederne for Mormon-kirken her i Norge, disse ledere var kommet direkte fra mormonstaten i Amerika. Han begynte sin artikkel således: »Mormonerne er et folkefærd som skyr nikotin, alkohol, coffein og utukt o. s. v.«. Også en artikkel stod i »Allers« lordag 24. februar 1934 ved Harold Shepstone, som personlig foretok en reise gjennem mormonernes land. Han slutter sin artikkel med å bemerke: »Jeg er overbevist om at mormonernes land er det prektiste i verden, og at de selv er noen av verdens dyktigste og elskverdigste mennesker.« Få tak i disse blader og les dem!

La mig oplyse at det aldri har vært mormonernes hensikt »å lokke unge piker til harem i staten Utah«, som prost Grasmo sier.

Og videre praktiseres ikke flerkoneri blandt mormoerne. Hvis det er nogen i kirken som forsoker med dette, er de med en gang utelukket av samfundet. Hvis ikke de ovennevnte kilder er pålitelige nok, vil jeg be hvem som helst å ta sig en tur til Amerika, hvor mormonerne er et aktet folk.

Undersok mormonismen, og De vil finne ut at dens opgave også er basert på Kristus, og på en praktisk og forståelsesfull forklaring av den hellige skrift. Men, dom ikke, for at I ikke selv skal bli domt! For med den samme dom som I dommer, skal I dommes igjen. Og med det samme mål som I måler med, skal I måles igjen. Matt. 7: 1, 2.

Haugesund 6/3—36. *Vern Parry.*

DIKT KONKURRANSE.

Hovedbestyrelsen av det norske K. H. F. takker alle, som deltok i sesongs »dikt konkurranse«.

Den forste premie går til soster Marie Steffensens dikt »Tanker om bønn«, den annen til soster Maren Jakobsens dikt »Takk«, og den tredje til soster Martha Olsens dikt »Kvinner«. Som et tillegg gir vi »hedrende omtale« til soster Anna Moes dikt »Asters«.

1st Valg.

TANKER OM BØNN.

O hvor jeg onsker å tjene min Gud —
folge min Mester og holde hans bud,
men jeg er svak, kommer ofte til kort;
lite og intet for ham har jeg gjort.

Herre, du kjenner mitt hjerte og sinn,
hjelp mig på veien; jeg vil være din.
Trost mig og styrk mig og gi mig mer mot,
lær mig å elske og gjore mer godt.

Du alltid er kjærlig, barmhjertig og mild,
du så at ditt barn på veien for vill,
og derfor du sendte dine tjenere fra dig,
som åpnet mitt oie for sannhetens vei.

Hav takk for din ånd, og for lyset fra dig,
det stråler så klart og det viser mig vei.
Jeg frykter ei Herre, thi du er mig nær;
jeg vet at min vei nu til himmelen bær.

Takk Herre for roser på veien jeg fant,
men akk der var også torner iblant —
de stakk, ja de flenget mitt hjerte itu,
men de tårer jeg gråt, dem tellet jo du.

Om her jeg må proves og lide i lonn,
dog intet det er imot hvad du led — Guds Sonn.
Ei tanken kan fatte de kvaler du led,
da for mig du kjempet i angstens blodige sved.

Jeg ser dig på korset, jeg ser dig just nu,
min Frelser korsfestet — o tenk hvilken gru;
forlatt utav alle, ja selv av din far,
da alle folks ondskap og synder du bar.

Du alt har fulbragt og forsoning er lagt;
ved å lyde ditt bud, har jeg fred med min Gud.
Du kjempet til doden, men seier du vant,
opstandelsens morgen så herlig oprant.

Til himlen du opfor, hendte oss sted;
du skal vi få lov i all evighets fred,
få nyte den himmelske hvile og ro,
få skue ditt åsyn, få lonn for vår tro.

Marie Steffensen,
Aalesund.

2den Valg.

TAKK.

Kjære Far jeg takker dig
for all hjelp du gir til mig.
Men jeg kan ei takke nok
for din hjelp — den kommer i flokk. —

Ingen kan som du utsprede
i mitt liv med lys og glede.
Når jeg fattigst føler her,
står du hjertet mitt så nær.

Tørker øiet, løfter sinnet,
kaller frem det beste i mig.
Utav sorg du glede gir,
om det først i øiet svir.

Får jeg vet, at dine prøver
hjelper mig at bli en løper.
På retfærdighetens sti
må du alltid stå mig bi.

Må jeg være din forkjæmper,
så at sykdom, nød, ulemper
aldrig her skal hindre mig
på den celestiale vei.

Og du bare prøver ikke
dine barn jo her treskikke.
Regn og solskinn skifter inn
og en gang imellem — vind.

Vi hans godhet da får smake,
som skal fylle våre dager.
Når han åpner litt på sløret,
hvisker han os mildt i øret.

Mitt kjære barn, du sønn og datter
løft dit hode, thi jeg akter
å fuldkommengjøre dig,
jeg elsker dig så inderlig.

Da vårt hjerte atter frydes,
når hans stemme til oss lyder.
Vår ånd ham svarer. — Jeg vil alt
gjøre som du har befalt.

Hav alltid takk du Fader kjær,
fordi du slik imot oss er.
For din kjærlighet så stor
til dine barn på denne jord.

Maren Jakobsen,
Fredriksstad.

3de Valg.

KVINNER.

Kvinner av idag, se op for verdens jag,
kjemp for livets rett, da vil du ei gå trett,
hvad tender livsgnisten i ditt bryst, men hyss,
hvad hørte du nyss, var det ikke mormonismen,
som kaldte, det var til mig og dig den talte? —

For sannhets evangeliet vi må oss bøie,
med flammeskrift for vort indre oie
den lyser med renhet og kraft, som har oss betatt,
kvinner vi er ei blit bedratt, la oss stå sluttet i samlet lag,
la oss gjøre gjerning idag for de syke og trengendes sak. —

Vår kvinneforenings gjøremål er mangt,
den hjelper dem, som har det trangt,
når vi har gått gjennem dødens port,
disse kvinners hender har lagt oss bort.
Pris Gud for hvad han har oss gitt,
om du hans bud vil holde, en herlighet du får tilsist,
og du vil dig helt utfolde. —

Martha Olsen,
Oslo.

UNDSKYLDNING.

Ovenstaaende Digte var af Hovedbestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening i Norge tilsendt »Stjernen«, men blev paa Grund af en Misforstaaelse fra Redaktionens Side ikke optaget i »Stjernen« for 15. Marts. Soster Anna Moe's Digt »Asters«, som var blevet indsendt særskilt, blev optaget i »Stjernen« for 1ste Marts.

Redaktionen beder derfor Sostrene undskylde, at disse Digte fremkommer en Maaned senere end forventet.

H. M.

DEN NORSKE MISJON.

DEN STØRSTE PRIMARY ORGANISASJON

i misjonen er langt op i Kirkenes. Elstene har dannet en organisasjon siste høst som består av 93 medlemmer, med en gjennemsnittlige fremmøte av 81. Barna er i det hele tatt ikke-mormoner. Der er bare 1 S. D. H. barn. Her finnes flere nasjoner samlet, lapper, finner, svensker, russer og norske.

Misjonærer skriver: »Det er morsomt til å gå ned gatene og høre barna ut på lek synger: »Jeg kjenner Gud, mens jeg er ung«, »Da du styrket fra ditt leie«, »Hav takk for profeten du sendte« o. s. v. Frøen såes, hvad vi høsten bli?«

Primary organisasjoner er nu dannet i Kirkenes, Trondheim, Bergen, Haugesund, Stavanger, Fredrikstad og Oslo.

GRØNN OG GULL BALL

og fester har vært holdt over hele landet nu. Rapportene viser stor deltagelse i Trondheim, Aalesund, Bergen, Stavanger, Lirvik, Fredrikstad og Oslo. Vi har ikke hørt endda fra Narvik Haugesund, Drammen og Arendal, men antar at disse grener har eller vil snart holde en ball.

UNGDOMMENS STEVNET

på Pinsetiden vekker stor interesse over hele landet. Søskende i Oslo venter flere hundrede gjester. Alle misjonærne fra hele landet vil samle sig her i anledningen av stevnet, som vil bliv den første gang i over 40 år, efter den beste oplysning som vi kan få.

I FREDRIKSSTAD

har M-menn og Gleaner-piker dannet en sport-klubb, hvor de møter to ganger om måneden og spiller kurv-ball, tar øvelse i gymnastikk og belæres i kunstdans. Mange ungdommen i byen har sluttet sig til organisasjonen. Alle må bli medlemmer av M-menn og Gleaner-pikernes klasser, holde visdomsordet og betale deres kontingent, før de kan innlemmes i sportsklubben. G. U. F. møter på onsdag og klubben på torsdag. De har hat utflukter og fester med siden av møtene.

OSLOS SANGKOR

hadde en stor »Skuddårsfest« lørdag den 29de Feb. kl. 7 aften i nr. 27 Osterhausgate.

DÅPSHANDLINGER.

Vi byr følgende medlemmer velkommen. De var innlemmet med dåp efter den mønster Kristus gav, og handlingen var høitidelig.

Aalesunds gren: Gustav O. H. Bendixsen og hustru Ranghild Bendixsen og Jenny Marie Hansen. Disse var døpt av elste Birger L. Kleven den 4. Feb. 1936.

Oslos gren: Ingla Sofie Laugerud, Brede Kristiansen, Inger Marie A. Strand, Johan Anton Johansen. Disse var døpt av elste Karl E. Karlstrøm den 8. Febr. 1936.

BERGENS GREN

har en orkester, som de kan skryte sig over. Dirigenten er Aage Nilsen og vicedirigenten Arthur Andersen. De tar del i Guds tjeneste med å spille innledningens musikk og i avveksling på talerne. Musikken er fra de beste forfattere og gir en hoitidelighet til motene, som er merkverdige.

Misjonsforeningen i Bergen holder moter på Laksevåk hver torsdag aften. Mange fremmede besoker disse moter, og vi håper å danne en gren derute i det nermeste fremtid.

EN MORMONS-BOK UTSTILLING

er nu på forestilling i Drammen. Det trekker mange folk. Elste Wendell Nilsen har utarbeidet utstillingen, og det viser, at han er en kunster. Den vil bli forevistt over hele misjonen som anledningen åpnes over landet.

I JANUAR MÅNED

var over 400 Mormons boker solgt, lånt og gitt bort ved misjonærer, soskende og venner i det Norske misjon. Elste Clarence J. Christensen fra Stavanger solgte 25 eksemplarer og lånte ut 4; elste Julius I. Larsen solgte 14 og lånte ut 9; og elste Jos. W. Olsen solgte 7 og lånte ut 5. Men det var ikke alt, misjonærerne også solgte over 200 andre kirkens boker, besokte over 15.000 hjemmer og hadde over 1500 evangeliske samtaler. De uttdelte 15.840 skrifter og gav bort over 300 brosjyrer.

TROBØKFLIG SVERM.

Trobokflig Sverm i Larvik arrangerte en meget vellykket Sverm-Dag med fest lordag aften den 15. Februar. Birokteren str. Kitty Olsen i forening med ungdomsforeningens bestyrelse utarbeidet et omfangsrik program bestående av sang, deklamasjon. oplesning, drama i to akt, bevertning, dans og lek.

Lokalet var festlig dekorert som satte alle i feststemning. Efter et kort program kom aftenens glansnummer utfort av pikene selv. Dette var et dramastykke i to akt skrevet for anledningen av elste Carl Fr. Johanson. De seks piker, som tilhorer denne sverm, fikk tildelt ialt 333 merker som gir hver pike bi-linier og fortjeneste-distingsjoner for ekstra arbeide.

Rundt de festlig dekorerte bordene satt 45 som overvar hoitidelighetene. *Elste Carl Fr. Johanson.*

FEST I AALESUND.

Aalesund gren av Jesu Kristi Kirke avholdt fest i Turnhallen mandag aften 10de Februar. Der var ca. 80 mennesker

tilstede. Bordene var nydelig dekket og pyntet, bevertningen bestod av chokolade og deilige smorogbrød, som øiensynlig smakte utmerket. Efter at gjestene hadde tatt plads ved bordene, fikk vi innledningsmusikk av frk. Piller, derefter sang forsamlingen »O min Fader«. Elste Kristensen, som besøkte oss sammen med elste Hovik fra Kristiansund N., nedbad Guds velsignelse over vort samvær. Programmet fremover aftenen bestod av taler, oplesning, tenor-soloer, duetter etc., og alt blev virkningsfull og vakkert fremført. Tilslutt hadde vi en meget morsom lekeperiode. Det var en vellykket feststund, som sent vil glemmes av alle tilstedeværende.

Søster Marie Steffensen.

TRONDHEIM GREN.

Trondheims Grens G. U. F. avholdt sin årlige Gull-Gronn fest lørdag aften den 18. Januar i Tordenskjolds gt. 2 Lokalet var for anledningen festlig pyntet i foreningens farver. Festen blev ledet av festkomiteens formann elste Le Roy M. Strand, som også holdt velkomsttalen.

Programmet forøvrigt bestod av solosang, korsang og underholdningsmusikk av danseorkestret. Bevertningen var litt utenom det almindelige, med grovt brød, grønnsak- og fruktsalat. Festens farver fulgte også med bevertningen.

Efter en meget imtrykksfull festtale av distriktspresident Sverre A. Kristiansen, fortsattes med marsj og dans til kl. 12.

Tilstede var 110 søskende og venner. Alle var enige om, at festen var en stor succes.

Solveig Aslad.

INDHOLD:

Den 3. April for 100 Aar siden 162
Tornekronen 165
Opstandelsen 166
Kan de Døde frelses? 171
Den danske Mission 173
Stor opvekkelse i Norge ... 174
Dikt konkurranse 178
Undskyldning 181
Den norske misjon 181

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.
Trykt hos F. E. Bording A/S